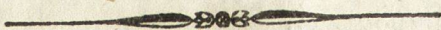

Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἀνά χεῖρας Λεξικοῦ.

Πρὸς εὐχερεστέραν καὶ σκοπιμωτέραν χρήσιν τοῦ παρόντος Λεξικοῦ, ἀναγκαῖον νομίζομεν προτάξαι τὰ ἐξῆς.

Α'. Τὸ σημεῖον -, τὸ λεγόμενον ἐνωτικὸν, ἐμφαίνει, ὅτι ἐλλείπουσιν αἱ ἀρκτικάι συλλαβαὶ τῆς λέξεως, ἀναπληρούμεναι ἐκ τῆς προλαβούσης. π. χ. ἐν λ. ἡζμηράϊο, τὸ -μρόσπε -μρόσα, ἀναγνωστέον κατὰ τὸ πλῆρες ἡζομρόσπε, ἡζομρόσα. καὶ ἐν λ. βοζβ'β'ψάϊο. τὸ -ψδ', ἐτήσπ. ἀναγνωστέον βοζβ'β'ψδ', βοζβ'β'τήσπ.

Β'. Ἡ γραμμὴ —, προτιθεμένου τοῦ σημείου §, σημαίνει ἔλλειψιν λέξεως ἐπαναληπτέας π.χ. ἐν λ. γρόζαϊε §—σελένοε. ἀναγνωστέον κατὰ τὸ πλῆρες § γρόζαϊε σελένοε.

Γ'. Ὁ ἀστερίσκος *, προτιθέμενος ἐλληνικῆς τινὸς λέξεως, σημαίνει, ὅτι ἡ λέξις ἐκείνη, ἀποδιδούσα κυριολεκτικῶς τὴν σημασίαν τῆς Σλαβωνικῆς, οὐχ εὖρηται ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς Λεξικοῖς. π.χ. ἐν λ. βογοδγοждѣніе, *θεαρέσχεια.

Δ'. Τὸ σημεῖον τῆς ἰσότητος = δηλοῖ ταυτόσημον λέξιν, ζητητέαν ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ· ὅσαι δὲ μὴ εὕρισκονται ἐν τῷ Λεξικῷ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐτέθησαν ἐν παρενθέσει.

Ε'. Εἰς λέξεις τινὰς τίθενται δύο τόνοι εἰς διαφόρους συλλαβάς, ὅπερ σημαίνει, ὅτι ἡ λέξις διαφορεῖται κατὰ τὸν τονισμόν. π. χ. ἡ λέξις έажень τονίζεται καὶ έажень καὶ εажѣнь.

ΣΤ'. Οἱ ἐν παρενθέσει Ἀραβικοὶ ἀριθμοὶ, ἤτοι μόνοι, ἢ καὶ μετὰ τινῶν ἐν ταύτῃ παρεντιθεμένων λέξεων, παραπέμπουσιν εἰς τὰς σελίδας τῆς Χρηστομαθείας, ἐν αἷς